

הוכן ע"י כולל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

בבא בתרא דף קע"ג ע"א

הקונה שטר חוב, האם צריך ראייה בעדים שמסר לו המוכר בפניהם?

כשיוצא שטר מיד אחד מהאחים	כשיוצא מאחד מן השוק שטוען שקנאו	
צריך ¹	צריך	לאביי
צריך ²	לא צריך	לרבא

שני יוסף בן שמעון, האם מוציאים שטר חוב זה על זה, או על אחרים, או אחרים עליהם?

למשתנו	להוציא זה על זה ³	להוציא על אחרים ⁴	אחרים עליהם ⁵
לאביי	אין מוציאים	מוציאים	אין מוציאים
לרבינא	אין מוציאים	אין מוציאים	אין מוציאים
לרבינא השנייה	מוציאים	אין מוציאים	אין מוציאים

¹ ומפרש אביי בא"ד הראשון דה"ה לאחרני. ובאיכא דאמרי השני פירש שהוצרכה הברייטא להשמיע שאחד מן האחין צריך להביא ראיה, אף שגם בעלמא הדין כן, דהוי"א שלא צריך, דכיון דאחים שומטים דברים מהדדי, א"כ הם נזהרים היטב בשטרותיהם, ואם יוצא מאחד מהם לכאורה ודאי שקנאו, קמ"ל שצריך ראיה.

² ורבא ס"ל שדוקא באחים דשמטי מהדדי צריך ראיה, אולם כשיוצא שטר מאדם אחר וטוען שקנאו לא צריך ראיה.

³ וביארה הגמ' את המחלוקת, שלמ"ד שאין מוציאים הוא משום שכותבים שטר ללווה בלא המלוה, וא"כ יש לחוש שילך יוסף בן שמעון אחד לסופר ועדים ויאמר שרוצה ללוות מאה מנה, ויכתבו לו שטר, ואח"כ ילך אצל חבירו יוסף בן שמעון השני ויתבענו בשטר זה כאילו הוא המלוה שלו. והברייטא דס"ל שמוציאים שטר אחד על השני, משום דס"ל שאין כותבים שטר ללווה בלא המלוה, וא"כ אין שום חשש כשהוא היה שם והסכים לזו הכתיבה.

⁴ וביארה הגמ' את המחלוקת בשני אופנים, האחד: שנחלקו האם אותיות נקנות במסירה (דלנפילה לכו"ע לא חיישינן לצד זה). והשני: האם הקונה שטר חוב צריך להביא ראיה בעדים על המכירה.

ועי' היטב בתד"ה והכא, שפירשו שאין מחלוקת שתי הברייטות הנ"ל כמחלוקת אביי ורבא הנ"ל, היות שלאביי ורבא שניהם ס"ל שבשני יוסף בן שמעון לא חיישינן לנפילה ופקדון, וא"כ הברייטא שמצריכה ראיה אפי' בשני יוסף בן שמעון ודאי לא ס"ל כאביי ורבא, וס"ל לחשוש גם בשני יוסף בן שמעון לנפילה ופקדון. והכוונה בגמ' שנחלקו הברייטות כמחלוקת אביי ורבא אם צריך ראיה, אולם הטעם שונה, דהברייטות נחלקו האם יש לחשוש לנפילה או לא.

⁵ בזה כו"ע מודים שא"א להוציא עליהם, דכל אחד יכול לדחותו אצל חבירו.

הוכן ע"י כולל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

בבא בתרא דף קע"ג ע"ב

האם שיעבוד ערב הוא אליבא דכו"ע?

לר' יוסי – דאסמכתא קניא	לר' יהודה – דאסמכתא לא קניא	
חל השיעבוד	לא חל השיעבוד ⁶	לאמימר
חל השיעבוד	חל השיעבוד ⁷	לרב אשי

המלוה את חבירו על ידי ערב, האם יכול להפרע מהערב תחילה אפי' כשיש נכסים ללוה?

לרבנן ⁹	בערב רגיל	בערב קבלן ⁸
אינו יכול	יכול	יכול
לרשב"ג	אינו יכול	אינו יכול

⁶ היות שס"ל שכל ערבות הוא כאסמכתא, דכל מה שיורד הערב לזה, הוא משום שסומך ובוטח בלבו שהלווה יפרענו, ואילו היה יודע שלא יפרע הלווה לא היה נכנס בערבות, וא"כ למ"ד אסמכתא לא קניא לא משתעבד.

⁷ ס"ל דבההוא הנאה שמקבל הערב במה שמאמינים הם בו, גמר ומשעבד נפשיה. ופירש רשב"ם בד"ה גמר ומשתעבד, שאז נחשב המלוה עושה שליחות הערב להלוות ללווה, ולכך נחשב הערב כאילו הוא עצמו לווה.

⁸ ר"ל שאומר הערב למלוה, תן לו ואני קבלן.

⁹ וראה בתד"ה חסורי, שביארו חמש מדרגות בערבות, ואלו הם:

- ערב רגיל שלא התנה ממי שארצה אפרע, הדין – שתובע ללווה תחילה בין ידוע שיש לו קרקעות ובין לא, ואם אין לו חוזר על הערב.
- ערב רגיל שהתנה המלוה ממי שארצה אפרע, הדין – אם לא ידוע שיש ללווה קרקעות יפרע ממי שהוא רוצה תחילה.
- ערב רגיל שהתנה המלוה ממי שארצה אפרע, הדין – אם יש קרקעות ללווה יפרע מהלווה תחילה.
- ערב קבלן, דהיינו תן לו ואני אתן לך, הדין – בין יש ללווה נכסים ובין אין לו נפרע מן הערב תחילה.
- ערב הנושא ונותן ביד ממלוה ללווה, הדין – נפרע מן הערב ולא מן הלווה, לא מצא מן הערב יפרע מן הלווה.